

OPONENTSKÝ POSUDEK

Na bakalářskou skladbu a písemnou práci Petra Hory

Petr Hora patří k nejsvráznejším osobnostem na naší katedře. Velký muzikant nejen zjevem, ale i srdcem. Zkrátka živel. Troufám si tvrdit, že jednou z jeho podstatných vlastností je jakási (nejen) umělecká nevyzpytatelnost. Může to vyznívat poněkud konfrontačně, ale já tento fakt vnímám nanejvýš pozitivně. Není žádným tajemstvím, že Petr Hora studuje na naší katedře již „podruhé“. Přiznám se, že sledovat jeho zápolení s akademickými povinnostmi bylo mnohdy více napínavé, než bych si byl přál. O to více mě těší, že se nyní setkáváme u státní bakalářské zkoušky, při které Petr Hora hodlá obhájit skladbu **A DAY IN A MESS** pro housle a orchestr spolu s doplňkovou písemnou prací s názvem **Deterministický kompoziční přístup a jeho vliv na skladatelovo myšlení**. Nejdříve se budu věnovat písemné části jeho bakalářského úkolu.

Diplomant si vytyčil ve své práci především reflektovat svůj vlastní tvůrčí vývoj. To učinil opravdu zevrubně, často se zarážející otevřeností. Toho si velice cením. Na tom nemění nic ani častá přílišná mnohomluvnost. Jako ne zcela přesvědčivé hodnotím doplnění této sebereflexivní druhé části práce o analytickou část, která ji předchází. Neměl bych nic proti tomu, kdyby se Hora rozhodl rozebrat dokonce i jen jedinou skladbu namísto dvou zvolených (i když je to téma, které by dle mého názoru zasluhovalo větší šíři). Očekával bych však, že tento rozbor přinese více, nežli jen popis vycházející z prací jiných autorů. Samozřejmě, nabízí se argumentace, proč tyto skutečnosti objevovat, když už je popsali jiní, ale je zde množství skutečností nevyslovených, nebo jen prostě konstatovaných, které by mohly být právě oním více fundovaným osobním vhledem do problematiky Horovy bakalářské práce. Uvedu namátkou pár otázek, které mi vytanuly na mysli: Co je ve skutečnosti skladba Gilberta Agostinha: partitura, nebo program? Co předcházelo stisknutí tlačítka, t.j. vygenerování partitury? Jakým konkrétním způsobem nakládá Boulez se svobodou, kterou si ponechal? Jaký to má vliv na strukturu skladby?

Závěrem bych se rád vyjádřil k metodologickému východisku práce. Přiznám se, že mne autor úplně nepřesvědčil. Již letmý pohled do seznamu použitých pramenů a literatury napovídá, že se opírá mnohem více o vlastní názor na danou problematiku, než o širší rešerši dostupné literatury. Některé z použitých pramenů v seznamu evidentně schází. Pro následnou diskusi si dovoluji několik všetečných otázek: Je přítomnost či absence reflexe během kompozičního procesu opravdu to, co odlišuje „hudbu intuitivní“ od „hudby deterministické“ (viz s.3) Je improvizace opravdu prosta jakéhokoli determinismu? Jak souvisí použití náhodných čísel v generativní hudbě s determinismem? (viz Agostinho) Co je to „hustota skladby“? (viz s.14) Co je neobvyklého na pravidelném střídání rukou při klavírní hře? (viz s. 19) Zkuste se zamyslet nad vztahem těchto dvou dichotomií - intuitivní/deterministický a spontánní/projektový přístup k hudební kompozici.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm B

Kompozici bakalářské skladby A DAY IN A MESS předcházela dle slov autora vleklá tvůrčí krize, jež byla rozhodujícím momentem pro znovuotevření se intuitivnímu přístupu k hudební kompozici. Prosím, necht' to diplomant bere jako mé čistě osobní stanovisko, ale myslím, že bylo na místě déle setrvat. Mám dojem, že schopnost setrvat i za cenu zdánlivé nenávratnosti vložené energie je něčím, co dnes ve společnosti zoufale schází. Ne, že by zapojením intuitivní stránky své živelné osobnosti Hora skladbu pokazil, naopak je to kompozice vynikající. Mám ale pocit, že ještě nepronikl k jádru toho, co nazývá determinismem a to podstatné jej teprve čeká.

Skladba je pojata ve všech svých parametrech výrazně redukcionisticky, což hodnotím jako velice odvážné. Jako by se Hora snažil ve všech ohledech dostat na samou hranici minima, které je ještě schopné unést určitou časovou plochu. Houslový part je přes všechnu svou neokázalost v kontextu skladby poutavý. Orchester je posazen jistou rukou, snad někdy až příliš „velkým štětcem“. V tomto duchu bych doporučil zamyslet se nad detailnější dynamickou propracovaností orchestrálních partů, která by zajisté podpořila větší plasticitu výsledného zvuku. Tento aspekt se podle mého názoru naplno projevuje v partu tympánů, jakýchsi komentátorů sólových houslí, které právě díky menší dynamické propracovanosti mohou působit na několika místech dojmem určitého nadužívání. Je zřejmé, že nic nebrání autorovi, aby pro budoucí provedení své skladby tyto drobnosti dopracoval.

Skladbu doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm A.

V Praze 26.5.2017

MgA. Slavomír Hořínka, Ph.D.